

ASSOCIATION DES DOIGTS DE FEE/Käden taidot ry. Nukkenallemuseo, Ranska/ jäsenmaksu
aikuinen 22€ ja nuori 12€
4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France (OP553902-213402)
tel.04 66 83 19 57 <http://myoldbear.free.fr> <http://museopaivakirja.20six.fr/>
<http://dollhousedreams.free.fr>

Hei,

Lézan, 19.6.2011

Kolme viikkoa tulee kuluneeksi viimeisestä Suomen matkastani. Olin taas noin 10 päivää. En raski jättää Dixou haukkua pidemmäksi aikaa. Heti seuraavana päivänä tulee jo ikävä. Onneksi saan sille aina hyvän « hoitopaikan » ystäväni tykönä Anduzessa. Ison koiran kuljettaminen tulisi hirmu kalliiksi lentokoneessa, joten sitä ei voisi ajatellakaan.

Lensin Ryanairilla Saksan kautta Tampereelle, josta on lyhyt matka Ypäjälle. Tällä kertaa pieni kulttuurireisu tehtiin läheiseen Tammelan Kaukolanharjun näkötorniin, siitä kerron blogissani: <http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/182866179/Kaukolanharjun-nakotornissa-Tammelassa>

Tammelassa käydessä treffasin yhden vanhan ystäväni, jolla on nyt siellä osake keskellä kylää. Taimi auttoi minua usein kangaspuiden loimien luomisessa, kun asuin Helsingissä. Olen lähettänyt hänelle yhdistyskirjettä vuosittain. Me ei oltu tavattu vuoden 1991-92 jälkeen, jolloin nähtiin Pariisissa. Ystäväni liittyi jäseneksi yhdistykseemme. Tervetuloa mukaan! Meitä on 13 kaikkiaan yhdistyksessä tällä hetkellä.

Paluumatkalla Ranskaan Saksan kautta oli yksi päivä aikaa, juuri tarpeeksi, jotta voi tehdä pikavisiitin Kölniin. Siellä kävin Nukkemuseossa. Tai oikeastaan se oli enemmän nukkekauppa. Siitä kerron myös

blogissani: <http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/182983143/Kolnin-nukkemuseosta>

Kuusi kuukautta on vierähtänyt viimeisestä yhdistyskirjeestä. Helmikuussa oli yksi pieni ryhmä museossa Nîmesin kaupungin lähetyviltä. Joku kulttuuriyhdistys. Se käynnisti vuoden mukavasti. Ja kevään mittaan on ollut koko ajan sen verran museossa ihmisiä, että ollaan päästy ainakin samoihin sisäänpääsymaksu tuloksiin kuin viime vuonna. Jos museo olisi kiinni talvisaikaan, jäisi sekin summa saamatta. Sillä saadaan maksettua kevätpuolen yhdistyksen vakuutus, joka maksetaan neljä kertaa vuodessa 4x88,79 euroa (kokoelma on vakuutettu 23 000 euron edestä). Ja toinen puoli jäsenyys- sekä mainosmaksusta Anduzen turistitoimiston oppaassa, keväällä ja syksyllä 2x87,50euroa.

Helmikuussa aloin tekemään uusia nettisivuja <http://dollhousedreams.free.fr> ihan nukketalokokoelmaani varten. Yksi markkinointikeino lisää ja kohderyhmänä uusi kansainvälinen muotisuuntaus: nukketaloharrastus ja harrastajat. Täällä pikkukylän kätkeissä ei kävijöitä ole tuhansittain kuten muissa museoissa, joten pitää keksiä turistivetonauloja. Hyvä jos voi valmistella maaperää netissä ensin, joskus voi odottaa katsojia paikan päälle. Kylämme tuntematon ja remontoimaton 1200-luvun linna veti ihmisiä sadoittain, 900 muistaakseni, yhden viikonlopun aikana ihmeesti syyskuussa viime vuonna kulttuuri viikonkoppuna. Vaikka me ei siihen pystyttäisikään pikkuisella kotimuseolla, lisätä voidaan kuitenkin käyntimäärää. Siinä Nukkenallemuseon unelma! Pitkän pitkä jono oven takana. Kyläläiset saivat vähän vettä myllyyn.

Noilla keväisillä nukketalo nettisivuilla on ollut menestystä. Niillä on saman verran käyntejä kuukaudessa kuin myoldbear-sivuilla, vaikka ne ovat vasta tehtyt. Lisäksi juuri niiden ansiosta artikkeli nukketaloistani on tekeillä elokuisen Nukkekotilehden Suomeen. Heidän yhdistyksessään on yli 700 jäsentä. <http://www.nukkekotiyhdistys.fi/>

Huhtikuussa oli myös artikkeli museosta monaccent.com sivuilla internetissä:

<http://monaccent.com/2011/04/nuket-ja-nallet-sulassa-sovussa-ulla-maija-suonpaan-kotimuseossa/>

Keväällä Erja ystäväni tuli Suomesta käymään tänne Ranskaan ensimmäistä kertaa. Erja on

yhdistyksemme jäsen. Hän kirjoittaa käynnistään blogissani, tässä linkki:<http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/182310771/Erja-ystava-kertoo->

Nyt on pikkuhiljaa lisätty museokylttejä kylään, jotta tänne löytäisi paremmin. Lézanilaiset ovat siihen suhtautuneet ihan positiivisesti.

Anduzen turistitoimisto laittoi Nukkenallemuseon mukaan englannin- ja hollanninkieliseen Sevennien turistiesitteeseen, joka on Anduzen ranskalaisen turistioppaan lyhyt käänösversio. Siinä on mainittu vain 7 nähtävyyttä alueellamme. Nukkenallemuseo pääsi siihen isojen ja kuuluisien joukkoon, vaikka pienempänäkin. Se oli suosionosoitus turistitoimistolta.

[Tässä Anduzen, Sevennien portin turistiesite](#) (englanninkielinen) Samassa vastaavassa ranskankielisessä pääturistioppaassa sitävastoin on kymmenittäin turistipaikkoja ja siinä julkaistu pieni mainos maksaa meille 175 euroa vuodessa.

On niinkuin olisi hiukan tuulta purjeissa. Vastatuuleen me ollaankin purjehdittu vuosikausia. Aikansa kutakin.

Maaliskuussa oltiin Salon de Provencessa vuosittaisilla nukkefestivaaleilla, joilla olen käynyt jo vuosien ajan. Sieltä tuli kokoelmaani iso n.50cm ruskeasilmäinen tummahiuksinen posliininukke, Jumeau- muotilla tehty SFBJ-merkkinen ranskalainen kuuluisuus 1900-luvun alusta. 185 euroa maksoi. Se oli halpa. Jumeau-merkkiä ei sillä hintaa paljoa näe. Kuntokin on ok ja vaatteet vanhoine kenkineen. Minulla on ennestään jo toinen samankokoinen vaaleahiuksinen ja sinisilmäinen Jumeau. Ranskalaisia museokävijöitä täytyy miellyttää, koska Ranskassa ollaan. « Made in France » lelut tuovat muistoja esille näille paikallisille. Vaikka kansainvälisyys on mielenkiintoista myös. Yleinen kysymys heillä nykyään on, mistä olen kaikkea löytänyt.

Esillä täällä on pitkälti yli 1000 vanhaa tavaraa, me ei mainita museomainoksessa enempää varkaiden pelossa. Toisaalta Dixou on hyvä museovahti, jonka haukkuminen ajaa rosvot pihalle. Ainakin toivon mukaan. Niin tai enkelinä se toimii, on toiminut tähän asti. Elukan mukana tulee hyvä ja turvallinen ilmapiiri. Vaikka se täytyy piilottaa verhon taakse keittiönurkkaan, jos tulee paljon ihmisiä. Siellä se nukkuu ja kova kuorsaus kuuluu museoon. Karhuksi voisi sitä luulla.

Nukketaloihin tuli keväällä uusi englantilainen komistus. 'A Georgian dollhouse' englanniksi, eli uusklassinen nukketalo. Siitä on kuvia dollhousedreams-sivuilla « Mitä uutta ? ». Siitä riittäisi kertomista vaikka kuinka paljon, mutta en kerro enempää tässä, muuten tulee liian pitkä kirje. Toisaalta parempi olisi tulla tänne katsomaan...

Tänä vuonna kokoelmani sai uuden tärkeän lisäyksen, saksalaisen pienen 14cm Grödnertal puunuken 1820-luvulta. Se on nyt vanhin esine museossa, vanhinta aina kysytään. Siinä on vuosien etsinnän tulos, kuten moni muukin. Kyllä niitä näkee, mutta hinta on aina ennen ollut ei kaikkien, tai ei maija meikäläisen, ulottuvilla. Hyvästä tilaisuudesta täytyy ottaa vaarin. Oli ilo ilmoittaa museon myoldbear-nettisivuille vanhimman nukun syntymä 190 vuotta sitten. Joten nyt voi sanoa, että lasten kulttuuria on täällä lähes 200 vuoden ajalta.

Heinäkuisessa yleisessä yhdistyskokouksessamme ehdottaisin yhdistyksen Association des doigts de fée eli Käden taidot -nimen muuttamista Musée des Poupées et Nounours eli Nukkenallemuseo-yhdistykseksi. Koska museotoiminta, vanha lasten kulttuuri, on nyt ykkösenä yhdistyksessämme eikä käsityö, jota oli ihan alussa paljon. Vaikka muutos on maksullinen, noin 31 euroa, se kannattaa silti. Samalla se on mainos joka paikassa. Toinen ehdotukseni olisi sisäänpääsymaksun korottaminen 50 sentillä eli uusi maksu olisi 3,50€ lapsille ja 4,50 € aikuisille. Toisiin museoihin verrattuna se ei ole kallista.

Finanssipuolesta puheenollen menoja on ollut: 370,08€ ja tuloja: 388,50€ tänä ensimmäisenä

puolivuotiskautena 2011. Tuloista on 262,5€ sisäänpääsymaksuja, 38€ lahjoitus ja 88€ jäsenmaksuja. Loput jäsenmaksuista tulevat heinä-elokuussa. Toistaiseksi en ole laskuttanut yhdistystä paljoa yleisistä kuluista kuten sähkö, vesi, puhelin, internetti jne. Sesongin jälkeen näkee, minkälainen budjetista tulee. Toivottavasti sesonkiaika ja loppuvuosi on yhtä hyvä kuin viime vuonna, jolloin piti tehdä koko budjetti uusiksi. Voitiin lisätä menoja, se onkin harvinaista, jotta saatiin budjetti tasan. Ei voittoa tuottavassa yhdistyksessä kaikki käytetään yhdistyksen hyväksi. Oli tämä vuosi minkälainen tahansa, hyvä tai huono, me sopeudutaan.

Alèsissa oli vanhan ajan toritapahtuma 1900-luvun tapaan. Siellä oli paljon käsityöläisiä myyntikojuineen. Näin myös anduzelaisen « Hattumadamen », joka on kuuluisa hienosta hattu kokoelmastaan ja joka pitää niistä näyttelyitä. Hän oli täällä Nukkenallemuseossa ensimmäisenä vuonna 2000, koska paikallislehdessä oli tästä lehtiartikkeli. Silloin kokoelmani oli vielä vaatimaton ja tämä oli enemmän nukkenallenäyttely kuin museo. Hattumatami kehui monia satoja hattujaan yli kaiken. Jälkeen päin hän oli arvostellut tätä museota, ettei täällä ole paljon mitään näkemistä ja sai aikaan hallaa, huonoa mainosta meille Anduzessa. Kerroin ystävälleni, miten ikävät asiat tulivat mieleeni. « Ensimmäiseen kiveen ei saa kompastua tiellä », sanoi hän. Kiviä on aina matkan varrella, pieniä ja suuria. Ne täytyy kiertää. « Alku aina hankalaa, lopussa kiitos seisoo », sanoi vanha kansa.

Välillä on hyvä muistella menneitä, niin hyviä kuin huonoja päiviä, silloin osaa arvostaa enemmän kaikkea.

Mitä suunnitelmia täksi vuodeksi tai siitä eteenpäin? - Yllä jo kerroin, muuten museo jatkaa entiseen tapansa. Yksi tekemäni keraaminen museokylttiä kantava punapaitainen ja -housuinen nalle jää odottamaan uutta isompaa museotilaa, tämän ulko-oven viereen sitä ei enää laiteta. Mene ja tiedä, kuinka monta vuotta se joutuu odottamaan...

Tässä samalla lähetän yhdistyksen jäsenille äänestyslomakkeen heinäkuun yleiskokousta varten.

Hyvää kesää kaikille!

T: Ulla-Maija Suonpää
Puheenjohtaja
Association des doigts de fée/Käden taidot ry.